

NEW YORK TIMES BESTSELLER SOROZAT

Alkonyvölgy tábor 1

*Born at
Midnight*

született éjfélkor

fine selection

C. C. HUNTER

C . C . H U N T E R

*Born at
Midnight*
született éjfélkor

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Írta: C.C. Hunter
A mű eredeti címe: Born At Midnight – A Shadow Falls Novel

Fordította: Pásztor Judit
A szöveget gondozta: Szabolcsi Gergely

A művet eredetileg kiadta:
St. Martin's Press

A borítót tervezte: Zsibrita László

Text Copyright © 2011 by C.C. Hunter
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.
All rights reserved.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 373 859 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2014-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Szécsényi Tibor, Korom Pál
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Lilly Dale Makepeace-nek

*Csupán attól, hogy a mosolyodra nézek,
eszembe jut: a varázslat igenis él és virul
ebben a vénséges világban.*

1. FEJEZET

—**E**Z NEM VICCES! – kiáltotta az apja.
Nem, tényleg nem az, gondolta Kylie Galen, miközben behajolt a hűtőszekrénybe, hogy keressen magának valami innivalót. Igazából annyira nem volt vicces a dolog, hogy azt kívánta, bár csak be tudna mászni a mustáros doboz és a másodnapos hot dogok mellé, hogy ne kelljen hallania a nappaliból kiszűrődő, dühösen röpködő szavakat.

A szülei már megint veszekedtek.

Nem mintha még sokáig tartana, gondolta Kylie, miközben a hűtő hideg párája kiszivárgott az ajtón.

Ma volt a nap.

Összeszorult a torka. Lenyelt egy fájdalmas gombócot, és elhatározta, hogy nem fog sírni.

A mai nap lesz a legnagyobb szívás egész életében. Pedig az utóbbi időben nem kevés szívásban volt része. Követni kezdte egy idegen; Trey szakított vele; a szülei pedig bejelentették, hogy elválnak – igen, a „szívás” elég találóan jellemezheti ezt az egész helyzetet. Nem is csoda, hogy az éjszakai rémálmai újult erővel tértek vissza.

– Mit műveltél az alsónadrággal? – Az apja háborgása beszűrdött a konyhába, besurrant a hűtőajtó alatt, és keringeni kezdett a hot dogok között.

Az alsónadrágjával? Kylie a homlokához szorított egy hideg üdítősdobozt.

– Miért műveltem volna bármit is az alsónadrággal? – kérdezett vissza az anyja a rá jellemző közönnyel. Igen, pont ilyen volt: közönyös és hideg, mint a jég.

Kylie a konyhaablakon át kipillantott a verandára, ahol korábban látta az anyját. És igen, ott himbálózott az apja egyik szűk alsógatyája, félig kilógva a parázsló grillsütőből.

Ó, remek! Az anyja megsütötte az apja gatyáját. Na, erről ennyit. Soha többé nem eszik semmit, ami ezen a grillezón készül.

Könnyeivel küszködve visszalökte az üdítőt a polcra, becsapta a hűtőajtóját, és elindult a nappali felé. Talán, ha meglátják, végre nem tesznek úgy, mintha kamaszok lennének, és hagyják, hogy újra ő lehessen a gyerek.

Az apja a szoba közepén állt, egy másik alsónadrágot szorongatva a kezében. Az anyja a kanapén ült, és teljes lelki nyugalommal kortyolgatta a forró teáját.

– Neked elmeorvosra van szükséged! – kiáltotta a férfi.

Két pont apunak, gondolta Kylie. Az anyjának tényleg elkelne valami szakszerű segítség. Akkor meg miért Kylie az, akinek egy agyturkász kanapéján ücsörögve kell töltenie az idejét heti két alkalommal?

És miért fog az apja – a férfi, akit ő mindenki szerint bármikor, egyetlen pillanat alatt a kisujja köré csavar – a mai napon elköltözni, és otthagyni őt?

Amiatt nem hibáztatta, hogy elhagyja az anyját, a Jégkirálynőt. De őt miért nem viszi magával? Újabb gombóc nőtt a torkában.

Az apja megfordult, meglátta őt, aztán visszaviharzott a hálószo-
bába, nyilván összekoltni a holmiját – kivéve azt az alsógatyát, ame-
lyik jelen pillanatban éppen füstjeleket adott az udvari grillsütőből.

Kylie csak állt ott az anyjára meredve, aki úgy olvasgatta a kezé-
ben levő munkaügyi papírokat, mintha ez is csak egy átlagos nap
lenne.

Aztán a lány tekintete a kanapé fölött lógó, bekeretezett fényké-
pekre siklott, és könnyek szöktek a szemébe. A fotók az évenkénti
apa-lánya kirándulásaikon készültek.

– Csinálj valamit! – könyörgött az anyjának.

– Mit? – vonta fel a szemöldökét a nő.

– Valamit, hogy apu meggondolja magát. Mondd neki, hogy saj-
nálod, hogy megsütötted a gatyáját! – *Hogy sajnálsz, hogy jeges víz
kering az ereidben*, tette hozzá gondolatban. – Nem érdekel, hogy
mit, csak ne hagyj, hogy elmenjen!

– Te ezt nem érted – közölte az anyja, s azzal, mindenféle érzelem
jele nélkül, figyelmét újra a papírjai felé fordította.

Ebben a pillanatban az apja, kezében a bőrröndjével, átvágott a
nappalin. Kylie utána sietett, és a férfi nyomában kilépett az ajtón
Houston fullasztó délutáni hőségébe.

– Vigyél magaddal! – könyörgött, nem törődve azzal, hogy az apja
meglátja a könnyeit. Talán a sírás segíthet. Volt idő, amikor mindent
megszerzett vele, amit csak akart. – Nem eszem sokat – szipogott,
bevetve némi humort is.

Az apja megrázta a fejét, de az anyjával ellentétben legalább tük-
röződött valamiféle érzelem a szemében.

– Te ezt nem érted – mondta ő is.

Te ezt nem érted.

– Miért jöttök folyton ezzel? Tizenhat éves vagyok. Ha nem értem, akkor magyarázzátok el! Áruljátok el a nagy titkot, és oldjuk meg a problémát!

Az apja úgy bámult le a lábfejére, mintha épp valamiféle nehéz vizsgát tenne, és a puskát a cipője orrára tűzte volna. Aztán sóhajtva felnézett a lányára.

– Anyádnak... szüksége van rád.

– Szüksége van rám? – csattant fel Kylie. – Viccelsz velem? Hisz még csak nem is akar engem!

Ahogy te sem. A felismeréstől elakadt a lélegzete. Az apja tényleg nem akarta őt.

Letörölt egy könnycseppet az arcáról, és ekkor látta meg újra. Nem az apját, hanem Katona Fickót, az ő saját, külön bejáratú lehelkedőjét. Az utca túloldalán állt, és ugyanazt a katonai öltözéket viselte, mint korábban. Úgy nézett ki, mint aki most lépett ki az egyik öbölháborús filmből, amiket az anyja annyira szeretett. Csak ahegyett, hogy eszeveszettül lövöldözött vagy éppen felrobbant volna, csak állt ott mozdulatlanul, egyenesen Kylie-ra meredve szomorú, mégis nagyon ijesztő szemével.

Kylie néhány héttel ezelőtt vette észre először, hogy lehelkedik rá. A férfi sosem szólt hozzá, és ő sem szólította meg egyszer sem. Ám azon a napon, amikor megmutatta az anyjának, és ő nem látta... nos, az volt a nap, amikor Kylie világa egyszer és mindenkorra kifordult a tengelyéből. Az anyja azt gondolta, Kylie csak kitalálta az egészet, hogy több figyelmet kapjon tőle, vagy valami még rosszabbról van szó. A még rosszabb pedig az, hogy Kylie kezdi elveszíteni a realitásérzékét. Az igaz, hogy az éjszakai rémálmok, amelyek gyerekkorában

gyötörték, újabban visszatértek, és még kízóbbak voltak, mint valaha. Az anyja szerint egy pszichiáter segíthetne neki, hogy megfejtse és feldolgozza őket, de hogyan, ha egyszer nem is emlékszik rájuk? Csak annyit tudott, hogy rosszak voltak. Elég rosszak ahhoz, hogy sikoltozva ébredjen fel belőlük.

Most is sikoltani akart. Sikoltani, hogy az apja forduljon meg és nézzen oda – hogy bebizonyítsa: nem ment el az esze. Vagy, ha legalább az apja meglátná a leselkedőt, a szülei talán megengednék, hogy ne járjon többet pszichiáterhez. Hisz ez az egész annyira nem volt igazságos!

De hát az élet nem igazságos, ahogy az anyja már nemegyszer megjegyezte.

Mire azonban Kylie visszafordult, már eltűnt. Nem Katona Fickó, hanem az apja. Mikor a kocsifelhajtó felé nézett, látta, ahogy a férfi behajtja a bőröndjét a tűzpiros Mustang kabriója hátsó ülésére. Az anyja sosem szerette ezt a kocsit, az apja viszont imáda.

Kylie odafutott az autóhoz, és hadarni kezdte:

– Megkérem nagyit, hogy beszéljen anyuval. Ő majd... – Csak miután elhagyták a száját, ötlött eszébe a másik csapás, ami mostanában történt.

Soha többé nem szaladhat a nagyihoz, hogy oldja meg a problémáit. Mert a nagyit meghalt. Elment. A kép, ahogy hidegen fekszik a koporsóban, betöltötte Kylie elméjét, és újabb gombóc szorította össze a torkát.

Az apja arcán aggodalom tükröződött. Ugyanolyan, mint az, ami három héttel ezelőtt Kylie-t a pszichiáter rendelőjébe juttatta.

– Jól vagyok. Csak kiment a fejemből... – Mert az emlékezés túlságosan fájdalmas volt. Érezte, ahogy egy magányos könnycsepp végiggördül az arcán.

Az apja odalépett hozzá, és karjaiba vonta. Ölelése még a tőle megszokottnál is hosszabbra nyúlt, mégis túl hamar ért véget. Hogyan engedhetné el őt Kylie? És hogyan hagyhatná el az apja őt?

A férfi végül leeresztette a karjait, és eltolta magától a lányát.

– Csak egy telefonhívásnyira leszek tőled, Nyuszifül.

Egy perccel később Kylie a könnyeit törölgetve, elkeseredetten, és saját gyengesége miatt dühösen nézte az apja távolodó kabriójának egyre kisebb foltját. Egyedül akart lenni a szobájában, ezért futva elindult befelé a házba. Aztán eszébe jutott valami, és visszapillantott az utca túloldalára, hogy megnézze, Katona Fickó megint eljárt-e szokásos eltűnős trükkjét.

Nem. Még mindig ott állt, és bámult. Kylie-nak elállt a lélegzete rémületében, de ugyanakkor dühös is lett a pasasra. Hisz miatta kell agyturkászhoz járnia.

Ekkor Mrs. Baker, az idős szomszédasszony csoszogott ki a házából, hogy bevigye a postáját. Az öreg könyvtárosnő rámosolygott Kylie-ra, Katona Fickóra viszont egyetlen pillantást sem vetett, pedig a férfi éppen az ő háza előtti gyepen ácsorgott, mindössze félméternyire tőle.

Bizarr.

Olyannyira bizarr, hogy Kylie gerincén természetellenes borzongás futott végig. Ugyanaz a fajta, mint amit a nagymamája temetésén érzett.

Mi az ördög folyik itt?

2. FEJEZET

EGY ÓRÁVAL KÉSŐBB KYLIE, vállán a hátizsákjával és a retiküljével baktatott lefelé a lépcsőn. Az előszobában szembetalálkozott az anyjával.

– Jól vagy? – kérdezte a nő.

Hogyan lehetnék jól? De hangosan csak ennyit felelt:

– Túlélem. – És már ez is több, mint amit a nagymamájáról elmondhat. Felidéződött benne a kép az élénklila rúzsról, amit a temetkezési vállalkozó emberei kentek szegény asszonyra. *Miért nem töröltétek le rólam ezt a főrmedvényt?* Szinte hallotta a nagyfi méltatlankodó hangját.

Megborzongott a gondolattól, majd visszanézett az anyjára.

Kylie hátizsákja láttán az anyja két szeme között előtűnt az aggodalom ismerős ránca.

– Hová mész? – kérdezte.

– Azt mondtad, Saránál alhatok – felelte Kylie. – Vagy túlságosan lefoglalt apu gatyájának a megsütése, és elfelejtetted?

Az anyja eleresztette a füle mellett a csípős megjegyzést, és megkérdezte:

– Van valami tervetek estére?

– Mark Jameson hurrá-vakáció-bulit rendez.

Nem mintha Kylie-nak nagy kedve lett volna ünnepelni. Köszönhetően annak, hogy Trey dobta őt, a szülei meg válnak, az egész nyara borzalmasnak ígérkezett. És tekintve, ahogy az élete mostanában alakul, örülhet, ha nem fordulnak a dolgok még rosszabbra.

– A szülei is otthon lesznek? – tudakolta az anyja, felvonva egyik sötét szemöldökét.

Kylie gondolatban összerándult, de fizikailag a szeme sem rebent, amikor így felelt:

– Mint mindig, tudod.

Oké, hazudott. Máskor pont amiatt nem járt Mark Jameson bulijaira, mert nem akart hazudni, de a fenébe is, meg lehet nézni, mire ment azzal, hogy jó kislány volt! No meg egyébként is, most igazán megérdemelte, hogy szórakozzon egy kicsit, nem?

Ezenkívül, az anyja nem hazudott, amikor az apja az alsónadrágjáról kérdezte?

– És ha megint rémálmod lesz? – Az anyja megérintette Kylie karját.

Egy futó érintés. Mostanában ez az összes, amit az anyjától kap. Semmi hosszú ölelés, mint amelyet az apjától megszokott. Semmi anya-lánya program. Csak hűvös tartózkodás és futó érintések. Még amikor a nagyi – aki pedig az anyja édesanyja volt – meghalt, az anyja akkor sem ölelte meg Kylie-t, pedig azokban a napokban igazán nagy szüksége lett volna rá. Mégis az apja volt az, aki a karjaiba vonta, és hagyta, hogy Kylie szempilláspirálja összemaszatolja az elegáns zakóját. Erre most az apja az összes zakójával együtt fogja magát, és elmegy.

Kylie nagyot sóhajtva megmarkolta a retiküljét, és azt mondta:

– Figyelmeztettem Sarát, hogy lehet, hogy éjjel felébredek, és azt sikoltozom, hogy „mocskos gyilkos!” Azt mondta, ne aggódjak, majd szíven szúr egy fakeresztrel, és visszanyom az ágyba.

– Talán el kellene dugnod az összes fadarabot, mielőtt lefekszel aludni – próbált humorizálni az anyja.

– Azt fogom tenni. – Egy rövidke pillanatig Kylie eltöprengett, hogy talán mégsem túl jó ötlet egyedül hagynia az anyját éppen azon a napon, amikor az apja elköltözik. De kit akar becsapni? Az anyja rendben lesz. A Jégkirálynőt soha semmi nem zaklatja fel.

Mielőtt kilépett volna az ajtón, kikémlelt az ablakon, hogy megbizonyosodjon, nem várja-e lesben állva, támadásra készen a katonaruhás pasas.

Miután megállapította, hogy az udvar mentes mindenféle leleskedőtől, kisetett az ajtón, remélve, hogy az esti buli segít majd elfelejtenie, mekkora szívás is az élete.

– Tessék! Nem kell meginnod, csak tartsd a kezedben! – Sara Jetton Kylie kezébe nyomott egy sört, majd eltűnt.

Legalább harminc, egymást túlkiabáló fiúval és lánnyal összezárva Mark Jamesonék nappalijában, Kylie feszélyezetten markolászta a jéghideg üveget. Amikor körbepillantott a tömegen, a legtöbb srácot felismerte az iskolából. Megint megszólalt a csengő. Láthatóan ez volt ma este a legmenőbb hely. Az ő iskolatársai között legalább is mindenképp. Jameson, egy végzős, akinek a szülei a jelek szerint nem különösebben törődnek azzal, hogy mit csinál a fiuk, mindig a legvadabb bulikat tartotta a városban.

Perceken belül, miközben Sarának még mindig nyoma sem volt, a buli maximális sebességben tombolt. Nagy kár, hogy Kylie csöppet sem érezte úgy, hogy maga is szeretné felvenni ezt a sebességet. Összeráncolt szemöldökkel nézett a kezében levő üvegre.

Ekkor valaki a vállának ütközött, amitől a sör a mellkasára fröccsent, és belecsorgott fehér blúzának V-kivágásába.

– A francba!

– Ó, bocsánat! – sajnálkozott a vétkes.

Kylie felnézett, egyenesen John meleg barna szemeibe, és megpróbált mosolyogni. Amit jelentősen megkönnyített a tény, hogy John egy aranyos fiú, aki folyton érdeklődik felőle az iskolában. Az a másik tény azonban, hogy John Trey egyik barátja, minimálisra csökkentette Kylie jókedvét.

– Semmi baj – mondta mégis kedvesen.

– Hozok neked másik sört – ajánlkozott a fiú, és sietve el is indult.

– Tényleg ne törődj vele! – szólt utána Kylie, de a zene és a zsvaj miatt John ezt már nem hallotta.

A csengő újra megszólalt. Néhány srác pont odébb mozdult, így Kylie éppen rálátott az ajtóra, melyen Trey sétált be Jamesonék nappalijába. Mellette – pontosabban inkább az oldalához tapadva – sasszézott új, könnyűvérű barátnője.

– Remek! – Kylie megperdült, és azt kívánta, bárcsak teleportálhatná magát mondjuk Tahitire, vagy még inkább haza – pláne, ha még apu is ott lenne.

Az egyik hátsó ablakon át meglátta Sarát a verandán, és sietve elindult felé.

Sara felnézett, és bizonyára látta a pánikot Kylie arcán, mert rögtön odaszaladt hozzá.

– Mi történt?

– Trey itt van a ribijével.

– Na és? – fortyant fel Sara. – Dögösen nézel ki. Menj, és flörtölj valakivel, hadd bánja meg, hogy ejtett!

Kylie a szemeit forgatta.

– Semmi kedvem itt maradni és azt nézni, ahogy Trey meg az a mit-tudom-én-hogy-hívják nyalja-falja egymást.

– Máris smárolnak? – kérdezte Sara.

– Még nem, de amint beleöntesz Treybe egy sört, onnantól kezdve másra sem tud gondolni, mint hogy miképpen juthatna be egy lány bugyijába. Tudom, mert sokáig történetesen én voltam a lány a bugyiban.

– Nyugi! – Sara hátramutatott az asztal felé. – Gary hozott margaritát. Igyál egyet, és meglátod, rögtön jobban érzed majd magad.

Kylie az ajkába harapott, hogy fel ne kiáltson: ő aztán nem lesz jobban! Az egész élete egy merő szerencsétlenség.

– Hé! – bökte oldalba Sara a könyökével. – Mindketten pontosan tudjuk, hogy Trey visszaszerzéséhez semmi mást nem kellene tenned, csak megfognod a kezét, és felvinned az emeletre. Még mindig megőrül érted. Mielőtt ma elindultam volna a suliból, odajött hozzám, és felőled kérdezősködött.

– Te tudtad, hogy itt lesz? – Barátnője árulása a maradék kis lelki nyugalmat is szertefoszlatta.

– Nem biztosan. De hé, nyugi már!

Nyugi? Kylie rámeredt a legjobb barátnőjére, és egyszerre ráébredt, mennyire mások lettek az utóbbi fél évben. Nemcsak az zavarta, hogy Sarának folyton bulizhatnékja volt, és hogy feladta a szüzeségét, amit pedig azelőtt mindketten oly fontos kincsnek tartottak. Oké, lehet, hogy ez a két dolog nem tetszett Kylie-nak, de mégis, valahogy úgy érezte, több van emögött.

Mint például az, hogy tudta, Sara imádná, ha Kylie is csatlakozna a bulizós, nem szűz csajok táborához. De hát tehet ő róla, hogy a sört kutyapisi ízűnek tartja, meg hogy a testiség gondolata sem izgatja?

Oké, ez így hazugság, a szex igenis vonzotta. Amikor Treyjel csókolóztak, Kylie kísértést érzett, igazán erős kísértést, de aztán mindig eszébe jutott, Sarával mennyit beszéltek arról, hogy az első alkalomnak különlegesnek kell lennie.

Most meg az jutott az eszébe, hogyan engedett Sara mégis Brad „szükségleteinek”. Aztán Brad, akit Sara élete nagy szerelmének nevezett, alig két héttel azután, hogy Sara odaadta magát neki, dobta őt. Hát ezt nevezem különlegesnek!

Azóta Sara négy másik sráccal járt, és közülük kettővel le is feküdt. És többé nem beszél arról, hogy milyen különleges dolog is a szex.

– Nézd, tudom, hogy ideges vagy a szüleid miatt – mondta most Kylie-nak. – De éppen emiatt van szükséged arra, hogy lazulj és szórakozz egy kicsit. – A füle mögé simította hosszú, barna haját. – Szerzek neked egy margaritát. Imádni fogod.

Azzal elindult egy nagy csapat srác által körülvelt asztal felé. Kylie engedelmesen követte, de amint tett néhány lépést, hirtelen elakadt a lélegzete. Katona Fickó ott álldogált a margaritát iszogatók csoportja mellett, és épp olyan rémisztően és furán nézett ki, mint máskor.

Kylie megperdült, hogy elmeneküljön, de egyenesen egy srác mellkasának ütközött, aminek következtében naná, hogy még több sör fröccsent ki az üvegéből, és naná, hogy egyenesen a felsője V-kivágásába.

– Ó, csúcs! A melleim most már tuti, hogy úgy bűzlenek, mint egy sörfőzde.

– Minden srác ilyenről álmodik – mondta egy mély hang. – De azért bocs!

Hamarabb felismerte Trey hangját, mint széles vállait vagy egyedi, férfias illatát. Aztán felkészülve a fájdalomra, amit a fiú látványa bizonyára okoz majd, felemelte a tekintetét, és a tőle telhető legnagyobb könnyedséggel így felelt:

– Semmi baj, már John is leöntött.

Megpróbálta nem bámulni Trey homlokába hulló sötétszőke hajtincset, szinte igéző zöld szemeit és mágnesként vonzó ajkait, és igyekezett ellenállni a kísértésnek, hogy a fiú karjaiba vesse magát, és száját az övére tapassza.

– Szóval igaz – ráncolta össze Trey a szemöldökét.

– Mi igaz? – kérdezett vissza Kylie.

– Hogy te meg John összejöttetek.

Kylie azt fontolgatta, hogy ne füllentsen-e. A gondolat, hogy ezzel megbánthatná Treyt, egészen vonzónak tűnt. De aztán eszébe jutott az az idéetlen adok-kapok játszma, amit a szülei játszanak folyton az utóbbi időben. Ó, nem, ő nem fog lealacsonyodni ehhez a „felnőtt” szinthez.

– Nem jöttem össze senkivel. – Azzal elfordult, hogy elmenjen.

Trey utánanyúlt, és megfogta a könyökét. Kezének meleg érintése fájdalomhullámokat indított el benne, melyek egyenesen a szívébe hatoltak, tiszta, férfias illata pedig minden légútját betöltötte. Ó, istenem, mennyire imádta ezt az illatot!

– Hallottam a nagymamádról – mondta Trey. – És Sara azt is elmondta, hogy válnak a szüleid. Nagyon sajnálom, Kylie.

A lány érezte, hogy könnyek készülnek alattomosan a szemébe tolni, és újabb gombóc szorítgatta a torkát. Másodpercekre volt attól, hogy a fiú széles, meleget árasztó mellkasába fúrja az arcát, és könyörögjön neki, hogy ölelje át. Soha semmi nem tűnt vonzóbbnak, mint Trey karjait maga körül érezni, de ebben a pillanatban

meglátta a lányt, Trey új kis szexjátékszerét, amint két sörrel a kezében indul kifelé a házból. Kevesebb mint öt perc múlva Trey minden bizonnyal megpróbál majd bejutni a bugyijába. És a túl mélyen kivágott blúz meg a túl rövid szoknya alapján, amit a lány viselt, úgy tűnt, nem kell majd túl keményen próbálkoznia.

– Kösz! – motyogta Kylie, majd elindult, hogy csatlakozzon Sarahoz. Szerencsére mindeközben Katona Fickó talán úgy döntött, hogy a margarita mégsem az ő műfaja, és lelépett.

– Tessék! – Sara kivette Kylie kezéből a sört, és egy koktétra cserélte.

Kylie természetellenesen hidegnek érezte a jeges poharat. Sara füléhez hajolt, és suttogva megkérdezte:

– Láttad azt a fura pasast az előbb? Abban a mocskos katonaruhában?

Sara szemöldöke felszaladt, és vadul rángatózni kezdett.

– Mennyi sört ittál? – Nevetése betöltötte az éjszakai levegőt.

Kylie szorosabbra kulcsolta a kezeit a hideg pohár körül, és komolyan aggódni kezdett, hogy talán tényleg kezd elmenni az esze. Mindezt még alkohollal tetézni nem tűnt túl jó ötletnek.

Így aztán egy órával később, amikor a három houstoni zsaru besétált a hátsó udvarba, és mindenkit a kapu elé sorakoztattak, Kylie még mindig ugyanazt az érintetlen margaritát szorongatta a kezében.

– Gyerünk, srácok! – noszogatta őket az egyik rendőr. – Minél hamarabb beviszünk titeket az őrsre, annál hamarabb jöhetnek érteket a szüleitek. – Ez volt az a pillanat, amikor Kylie már biztosan tudta, hogy az élete menthetetlenül romokban hever.

– Hol van apu? – szegezte a kérdést Kylie egyenesen az anyjának, amikor meglátta a rendőrörs ajtaján belépnit. – Én aput hívtam.

Csak egy telefonhívásnyira leszek, Nyuszifül. Nem ezt mondta? Akkor meg miért nem jött most el, hogy kivigye innen Nyuszifület?

Az anyja zöld szemei összeszűkültek.

– Felhívott, hogy én jöjjek.

– De én aput akartam – nyafogott Kylie. Az apjára volt szüksége, és a gondolattól könnyek homályosították el a látását. Ölelésre vágyott, és valakire, aki megérti őt.

– Az ember nem mindig kapja meg, amit akar. Különösen, amikor... úristen, Kylie, hogy tehetted ezt?

Kylie letörölte a könnyeket az arcáról, és így felelt:

– Nem csináltam semmit. Nem mondták el neked? Egyenesen végig tudtam menni a vonalon. Meg tudtam érinteni az orromat, és el tudtam mondani visszafelé az ábécét. Nem csináltam semmit.

– Drogot találtak a házban – mondta mérgesen az anyja.

– Én nem drogoztam.

– Tudod viszont, kisasszony, hogy mit nem találtak a házban?

– Az anyja Kylie felé bökött az ujjával. – Szülőt. Hazudtál nekem.

– Talán túl jó tanítóm voltál! – vágott vissza a lány, még mindig frusztráltan attól, hogy nem az apja jött el érte. Ő megértené a lelkiállapotát. Miért nem jött el?

– Mit jelentsen ez, Kylie?

– Azt állítottad, hogy nem tudod, mi történt apu alsónadrágjával.

Pedig te sütötted meg a grillezón.

Az anyja szemében büntudat jelent meg, majd megrázta a fejét.

– Dr. Daynek igaza van.

– Mi köze a ma esti ügynek a pszichiáteremhez? – kérdezte Kylie bosszúsan. – Csak azt ne mondd, hogy felhívtad! Istenem, anyu, ha ide mered hozni, ahol az összes barátom...

– Nem, nincs itt. De nemcsak a ma estéről van szó. – Az anyja felsóhajtott. – Nem bírom ezt egyedül végigcsinálni.

– Mit? – kérdezte Kylie, és rossz előérzete támadt.

– Beíratlak egy nyári táborba.

– Miféle nyári táborba? – A lány a mellkasához szorította a ridiküljét. – Nem, én semmiféle táborba nem akarok menni.

– Nem számít, hogy mit akarsz – mondta az anyja, és intett, hogy induljon kifelé az ajtón. – Csak az számít, hogy mire van szükséged. Találtam egy problémákkal küszködő kamaszoknak szervezett tábort.

– Problémákkal? Teljesen megőrültél? Nekem nincsenek problémáim! – kerekedett el Kylie szeme. Nos, legalábbis olyanok, amelyeket egy nyári tábor meg tudna oldani. Úgy sejtette, hogy egy tábor nem hozná haza aput, nem tüntetné el Katona Fickót, és nem adná vissza neki Treyt.

– Nincsenek problémáid? – kérdezte csípősen az anyja. – Ó, igazán? Akkor miért kellett idejönnöm a rendőrségre majdnem éjfélkor, hogy összeszedjem a tizenhat éves lányomat? Igenis elmész abba a táborba. Holnap beíratlak. És ez nem vita tárgya.

Nem megyek el! – hajtogatta magában Kylie konokul mindvégig, miközben elhagyták a rendőrőrs épületét.

Lehet, hogy az anyjának teljesen elment az esze, de az apjának szerencsére nem. Ő aztán nem fogja hagyni, hogy elküldjék egy olyan táborba, amely tele van fiatalokú bűnözőkkel. Biztosan nem.

Ugye nem?

3. FEJEZET

HÁROM NAPPAL KÉSŐBB KYLIE, kezében a bőrröndjével ott állt a keresztény ifjúsági szervezet parkolójában, ahonnan különféle táborokba induló buszok várták a renitens kamaszokat. El sem hitte, hogy itt volt.

Az anyja tényleg megtette vele.

Az apja pedig tényleg hagyta, hogy az anyja megtegye vele.

Kylie, aki soha életében nem ivott többet két korty sörnél, soha nem szívott végig egyetlen cigarettát, pláne nem füveset, hamarosan felszáll egy buszra, amely csupa problémás tinédzser társaságában elviszi egy isten tudja, miféle táborba.

Az anyja megérintette a karját.

– Úgy hallom, téged szólítanak.

Hát igen, gyorsabban meg se tudott volna szabadulni a lányától, nem igaz? Kylie elhúzta a karját. Dühében és megbántottságában már azt sem tudta, hogyan viselkedjen. Hiába könyörgött, sírt, hisztizett az anyjának, semmi sem működött. Fel kell szállnia a buszra. Utálta ezt az egész helyzetet, de semmit sem tehetett ellene.

Egyetlen szót sem szólt az anyjához, és mivel megfogadta magának, hogy nem fog sírni több tucatnyi srác előtt, kihúzta magát,

felszegte az állát, és fellépett a buszra egy nagy táblát tartó nő mögött. A táblán ez állt: ALKONYVÖLGY TÁBOR.

Jézus. Miféle pokoli helyre viszik?

Amikor felszállt, mind a nyolc vagy kilenc kamasz, aki már a buszon ült, egyszerre emelte fel a fejét és bámult rá. Kylie gyomra hirtelen görcsbe rándult, és újra az a különös borzongás járta át. Élete tizenhat évében sohasem akart még annyira megfordulni és elfutni, mint ebben a pillanatban.

Ehelyett azonban nyugalmat erőltetett magára, és bátran állta a rászégeződő tekinteteket. Elborzadva nézett körül. Ezek... *ó, atyám, lehet ilyet mondani, hogy szörnyszülöttek?*

Az egyik lány három különböző színűre festette a haját – rózsaszínre, limezöldre és koromfeketére. Egy másik csajon a feketén kívül semmilyen más szín nem volt – fekete rúzs, fekete szemhéjpúder, fekete nadrág, fekete hosszú ujjú póló. Hát nem ment még ki a divatból a gót stílus? Honnan veszi ez a csaj a divattippjeit? Nem olvasta, hogy újra a színek a menők? Hogy a kék az új fekete?

Aztán ott ült egy fiú a busz elejében, akinek mindkét szemöldökében piercing volt. Kylie lehajolt, és kinézett az ablakon, hogy még mindig látja-e az anyját. Mert ha az anyja egyetlen pillantást is vetne ezekre a srácokra, azonnal tudná, hogy Kylie nem közéjük való.

– Ül le! – szólalt meg valaki a háta mögött.

Kylie megfordult, és szembe találta magát a busz vezetőjével. Eddig észre sem vette, de most látta, hogy még ő is milyen bizarrul néz ki. Lilára színezett ősz haja magasan ült a fején, mintha valami sisakot viselne. Na persze Kylie csöppet sem hibáztatta, amiért jó néhány centimétert próbált csinálni a frizurájával. Ugyanis roppant alacsony volt. Mint egy manó. Kylie lesandított a nő lábára, félig azt feltételezve, hogy valamiféle hegyes orrú, zöld csizmát lát majd ott. De nem.

Aztán tekintete a busz elejére vetődött. Hogy fogja ez a nő vezetni a buszt?

– Gyerünk! – sürgette a sofőr. – Ebédre oda kell érnünk, szóval mozdulj!

Mivel rajta kívül mindenki más már a helyén ült, feltételezte, hogy a nő neki szólt. És miközben tett egy lépést a busz belseje felé, valahogy érezte, hogy az élete soha, de soha többé nem lesz ugyanolyan, mint volt.

– Leülhetsz mellém – szólalt meg egy fiú. Göndör, szőke haja még a Kylie-énál is világosabb volt, de a lányt fürkésző szemei olyan sötéten csillogtak, hogy szinte feketének tűntek. Megütögette a mellette levő üres helyet. Kylie megpróbált nem bámulni rá, de ez a fura, sötét-világos kombináció valahogy nem stimmelt. Aztán a srác gyors egymásutánban néhányszor felvonta az egyik szemöldökét, mintha az, hogy egymás mellett ülnek, legalábbis azt jelentené, hogy utána esetleg csókolózni is fognak, vagy ilyesmi.

– Kösz, már találtam helyet. – Kylie továbbindult, maga után húzva a bőröndjét. De a poggyásza megakadt a srác melletti ülésben. Hátrafordult, hogy kiszabadítsa.

Tekintete újra találkozott a fiúéval, és Kylie-nak elakadt a lélegzete. A fekete szem most... zöld volt. Élénk, szinte világító zöld. Hogyan lehetséges ez?

Nyelt egy nagyot, és lenézett a srác kezeire: arra gondolt, hogy talán még ott lesz a kezében a színes kontaktlencsék tokja. De nem volt.

A fiú újra felvonogatta a szemöldökét, és amikor Kylie ráeszmélt, hogy tágra nyílt szemekkel bámul egy idegen srácot, egy erőteljes rántással kiszabadította a bőröndjét.

Lerázva magáról a borzongást, ahhoz az ülésorhoz lépett, amelyiket kinézte magának. Mielőtt leült volna, a busz hátuljában észrevett

még egy srácot. Egyedül ült, világosbarna haja volt, és oldalt elválasztott frufruja a homlokába hullott zöld szeme és sötét szemöldöke fölött. Normális zöld szemei voltak, de a fakókék póló kiemelte a színüket.

A fiú Kylie felé bólintott. Semmi bizarr dolog nem történt. Hála istennek, gondolta Kylie. Legalább volt még egy normális ember rajta kívül a buszon.

Miután leült, még egyszer a szőke srác felé sandított, de mivel az nem nézett felé, a lány nem láthatta, hogy a szeme színe újra megváltozott-e. Észrevette azonban, hogy a háromszínű hajú lány tartott valamit a kezében.

Megint elakadt a lélegzete. A csaj ölében egy varangy volt. Nem levelibéka – egy levelibékát valószínűleg fel tudott volna dolgozni –, hanem egy varangy. Egy hatalmas, undorító varangy. Miféle lány festi a haját három különböző színűre, és visz magával a nyári táborba egy varangyot? Istenem, lehetséges, hogy ez egy amolyan drogvarangy, amit az emberek nyalogatni szoktak, hogy betépjenek? Hallott ilyenről a tévében valami ostoba bűnügyi műsorban, de azt hitte, csak kitalálták. Most nem tudta eldönteni, melyik a rosszabb: ha azért hurcol magával valaki egy ocsmány varangyot, hogy nyalogassa és elszálljon tőle, vagy azért, hogy sokkolja a környezetét.

Felhúzta a bőröndjét a mellette levő szabad helyre, csak hogy senki ne érezze szükségét, hogy mellé üljön, majd mélyet sóhajtott, és kinézett az ablakon. A busz már elindult, noha Kylie még mindig nem értette, hogyan tudja elérni a vezető a gázpedált.

– Tudod, hogyan neveznek bennünket? – A hang a varangyos lány ülése felől hallatszott.

Kylie nem hitte, hogy valaki is őhöz beszélne, de azért odafordította a fejét. Mivel a lány egyenesen ránézett, megkockáztatta, hogy talán mégis téved.

– Kik? – kérdezett vissza, próbálva sem túl barátságosnak, sem túl undoknak hangzani. Semmit sem akart kevésbé, mint felboszszantani ezeket a bizarr alakokat.

– A környező táborok lakói. Van vagy hat tábor Fallenben egy öt kilométeres sugarú körben. – Két kezével hátrafogta színes haját, és úgy tartotta néhány pillanatig.

Kylie ekkor vette észre, hogy a lány elvesztette a varangyát. És semmiféle ketrecet vagy bármi hasonlót nem látott sehol, amibe be-tehette volna.

Csúcs. Valószínűleg pillanatokon belül, mielőtt észbe kap, egy hatalmas varangyszörnyeteg toccsan az ölébe. Nem arról van szó, hogy fél a varangyoktól, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak nem akarta, hogy az a rusnyaság ráugorjon.

– Csontfejúeknek hívnak minket – közölte a lány.

– Miért? – Kylie felhúzta a lábát az ülésen, felkészülve arra az eshetőségre, hogy a varangy netán arra ugrándozik.

– A tábor régi neve Csontvölgy Tábor volt – felelte a lány. – Mert dinoszauruszcsontokat találtak a területén.

– Ja! – szólt közbe a szőke srác is. – Csontosoknak is neveznek bennünket.

A többi ülés felől halk kuncogás hallatszott.

– Mi olyan vicces? – kérdezte a csupa fekete lány olyan halálosan komoly hangon, hogy Kylie beleborzongott.

– Nem tudod, mi a csontos? – kérdezte Szőke Srác. – Ha ide-ülsz mellém, szívesen megmutatom. – Amikor hátrafordult, Kylie

megint meglátta a szemeit. Atya gatyá! Most meg aranszínűek voltak. Feltűnő, macskaszerű, csillogó aranszínűek. Kontaktlencse, döntötte el Kylie. Nyilván valamilyen különleges kontaktlencsét visel, ami ilyesmire képes.

Gót Lány felállt, mintha valóban oda akarna ülni a szőke srác mellé.

– Ne csináld! – szólalt meg Varangyos Lány, és immár rusnya kis kedvence nélkül felállt, kilépett az ülésorok közötti folyosóra, és Gót Csaj fülébe sűgött valamit.

– Fűj! – húzta el a száját Gót Csaj, de visszahuppant az ülésébe. Aztán átnézett a szőke sráca, és feketére lakkozott hosszú körmű ujjával felé bűkött. – Nem akarsz feldűhíteni, ugye? Éjjelente nálad jóval nagyobbakat eszem.

– Valaki éjjelt említett? – szólalt meg egy hang a busz hátulja felől.

Kylie megfordult, hogy megnézzze, ki beszél.

Egy újabb lány bukkant fel, akiről eddig azt sem tudta, hogy a buszon van. Koromfekete haja volt, és majdnem ugyanolyan koromfekete napszeműveget viselt. Ami azonban igazán bizarrá tette, az a bőrszíne volt. Tésztaszerű. Mármint tésztaszerűen fehér.

– És azt tudjátok, miért nevezték át a tábort Alkonyvölgynek? – kérdezte Varangyos Csaj.

– Nem – válaszolta valaki a busz eleje felől.

– Mert egy ősi amerikai legenda szerint, ha alkonyatkor odaállsz a tábor területén levő vízesés völgyébe, láthatod a halálangyalok árnyainak táncát.

Táncoló halálangyalok? Mi bajuk van ezeknek az embereknek?

Kylie gyorsan előfordult az ülésében. Ez valami rossz álmom? Egyike a szokásos rémálmainak? Mélyebben belesűpvedt a kipárnázott ülésbe, és megpróbált arra összpontosítani, hogy felébressze magát, ahogyan dr. Day tanította.

Koncentrálj! Koncentrálj! Mélyeket lélegzett, orron keresztül be, szájon át ki – és mindeközben mindvégig azt kántálta: *ez csak álom, nem valóság, nem valóság.*

Nos, vagy nem aludt, vagy nem elég erősen koncentrált, mert semmi sem változott. Mint aki még mindig nem akar hinni a szemének, megint körülnézett az utastársai között. Látta, hogy Szőke Srác őt nézi, immár újra fekete szemekkel.

Hátborzongató. És ez a buszon senki másnál nem veri ki a biztosítékot?

Ismét hátrafordult az ülésében, és rápillantott arra a fiúra, aki a legnormálisabbnak tűnt számára. A srác lány zöld szemével, mely Treyére emlékeztette, a lányéba nézett, és megvonta a vállát. Kylie nem igazán értette, mit jelenthetett ez a vállrándítás, de nem tűnt úgy, mintha a fiút különösebben kiakasztaná ez a sok furcsaság. Ami voltaképpen őt is épp olyan bizarrá tette, mint amilyenek a többiek voltak.

Újra előrefordult, és sietve elővette a telefonját a táskájából. Írt egy SMS-t Sarának: *„Segíts! Itt ülök egy buszon egy csapat szörnyszülöttel körülvéve. Abszolút, totális szörnyszülöttekkel!”*

A válasz Sarától szinte azonnal meg is érkezett: *„Nem, te segíts nekem! Azt hiszem, terhes vagyok.”*